

մարզին մէջ, դործունէութիւն զոր լեհական ազգիւրները կը հաստատեն, (Մածարսքին ինքն ինկ Հայ նկատելով), արժանի է խորապէս ուսումնասիրուելու, թէ՛ այն մօթիփներուն տեսակէտով որ փոխանցուած ըլլալու են ինչպէս լոտուած, եւ թէ՛ թեքիթի տեսակէտով: Կարելի է օրինակի համար հարց դնել թէ իբր գրիւնը ներկ կենդանական ծիրանագոյնի, ուրիշ խօսքով՝ որդան կարմիրի կամ *coccus polonicus* ի դործածութիւնը՝ թէ՛ Հայաստանի եւ թէ՛ Լեհաստանի մէջ, պատահական գուգադիպութիւն չէ:

Վերլուծական տախտակներ կը ներկայացրենին միջապներ՝ զանոնք կղզիացներով (Տխ. Բ.):

կամ բազդատութեան համար քով քովի կը դրնեն պարսիկ ու հայ տիպով լոտուած ծաղիկներ (Տխ. Գ.): Հատորին պատկերազարդութիւնը կը ծածոթացնէ նաեւ անտիպ կտորներ, ինչպէս ԺԸ. դարու ա՛յնքան ինքնատիպ գծամբան՝ Վիննայի Արուեստի եւ Ճարտարագործութեան Մուսէոնին մէջ (Տխ. ԺԲ.), եւ ԺԹ. դարու զորդ մը (Տխ. ԺԶ.), որ ա՛յնքան ուսեղ ոճաւորում մը կը պահպանէ:

Վերադառնալով ինչպէս եւ գոյներով, պատիւ կը բերեն Վիննայի Մխիթարեաններուն, որ այս հատորին ապագրիչ — հրատարակիչներն են:

ԱՐՄԵՆԱԿ ՍԱԳՆԱԿ

ԺԱՌԱՅՈՐՈՂՆ ԵՄ...

Ճառանգորդն եմ ես դարերուն ամբարած նոյն բարիքներուն, երախտապարտ՝ նախնիքներու առատածնոն այս բաշխումին. Պիտի չըլլամ վաստակին՝ շռայլ, և պարտքերու առջև՝ նրկուի: Պարտահատոյց՝ իբր ապագայ սերունդներուն, ես բընաւից

Աներկեւան պիտի փայտ, արիւնջուրայ ներբաններով. Ազատութեան արահետէն թէն փըշոտ բայց սրբագին. Բանտած արեւն աչքերու խոր՝ իբր հրմայեակ մը թանկագին՝ Ականջներու իբրեւ շեփոր մը ռազմական ժըխորը խռով

Լուսաբաթաւ ամբոխներուն — եղբայրներու իմ հարազատ — Որ՝ ապահով վազուան անխաթ խոստումներուն և միշտ սգաւոն ես երօանիկ ապրողն ըլլամ վըրայ երկրի բեզո՛ւն լանօփն.

Եւ օր մըն ալ հողէն բղխած կեանքն այս բեղուն վրսեմ հրու. Յանձնեմ հողի բարի՝ գութին, ոչ մէկ վարձի ակրնկաւու. Եղբայրանաւ բընութեան հետ առանց վախի, առանց ճիգի...

Ա. ՍԵՄԷ